

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 179. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592448208.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Da det allerede var hedt om Dagen, havde de valgt at reise med Aftentoget, og medens jeg ventede i Stilheden, stod Fuldmaanen op. 180 Stationshuset var ved Gjennemskjæringen af en Høi, og dets skraanende Tag naaede næsten helt ned til Terrainet, saa at jeg stod i Skygge, og følte mig selv som optagen i Skyggeriget eller paa dets Tærskel, medens det endnu stod tilbage for mig at gennemgaae Hjertets sidste Slag. Det bankede af Længsel og af Angst for at faae sin Længsel opfyldt. Toget, jeg med saa pinlig Utaalmodighed saa imøde og var bange for, kom endelig; langsomt nærmede det sig; paa det sorte Uhyre stode to røde Øine, Ild glødede under dets Bug, Fuldmaanen fra Colosseum stod i uforandret smilende Herlighed og Glands høit over det. Det gled forbi mig, langsomt fulgte Vogn paa Vogn, og endelig kom Hendes, og saa gunstig var endnu Skjæbnen, at hendes Vogn standsede foran Stedet, hvor jeg stod, og at hun havde sin Plads paa den Side, der vendte ud imod mig. Overfor hende sad et af Børnene, Henriette, og jeg troer, at Barnets Øine fulgte samme Retning som Hendes, men alligevel taug den lille Pige, som om et kvindeligt Instinct sagde hende, at der i de faa Secunders dybe Stilhed var en Hemmelighed, som et Barn turde vide, men ingen Voxen, om to Mennesker, der havde hinanden kjær og maaskee saaes for sidste Gang. Jeg stod med blottet Hoved, rørte mig ikke, sagde Intet og kunde Intet sige. Idet Toget igjen satte sig i Bevægelse, saaes en hvid Haand ved Vinduet, og en Blomst faldt ud. Jeg sprang til for at tage den op; en Betjent troede, at en Reisende havde tabt Noget; men, da han saa, at det var en Blomst, traadte han rned militairisk Høflighed et Skridt tilbage; Toget var borte, opslugt af Natten.